

DE ORDINE DILIGENDI RESPECTU
diligendorum.

DISTINCTIONIS VIGESIMÆ NONÆ SYNOPSIS.

*Quemlibet affectu simili deamare, vel equo
Quemlibet effectu, lex data nulla iubet.*

Sic incipit: *Post prædicta.*

Sic terminat: *Ut ipsi fiant amici.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de diligibilium numero, & distinctione per charitatis virtutem; sed in præsentis determinat de ipsius charitatis ordine respectu diligendorum: igitur rectè inter se hæc distinctiones consonare videntur.

2. Consequentia probatur: Charitas non solum respicit numerum, & distinctionem diligibilium, verum & opportunum ordinem ipsi ea diligendi præscribit; aliter charitas benè ordinata non foret; ergo dum in præsentis distinctione determinat Magister de charitatis ordine respectu diligibilium, postquam in antecedenti de ipsorum numero, & distinctione egerat, pro dignitate in earum connexionem versatur.

3. Dividitur præsentis distinctio in tres præcipuas partes. In quarum prima statuit Magister, non omnes æqualiter diligendos fore. In secunda verò propugnat, bonos extraneos in hac vita plus diligendos esse, quàm parentes malos. In tertia autem, & ultima ostendit, charitatis gradus sub quaternario amussim comprehendere numero.

4. PRO PRIMÆ igitur distinctionis partis indagine, primum ponitur pronuntiatum: *Servato concinno charitatis ordine, non omnes suppari affectu, nec effectu sunt diligendi.* Quod clarè expendit Magister, & aliquibus præsis Augustini testimoniis in littera firmat.

Pri-

5. Primò: Hic est cardo, sive rectus dilectionis ordo præscriptus, ut quod est diligendum diligatur; & quod non est diligendum non diligatur: Similiter, quod plus diligibile est, plus diligatur; & quod æquè est diligibile, æquè, & non magis, nec minùs diligatur; sed hic est rectus charitatis ordo, secundum illud Cantorum cap. 2. *Introduxit me Rex in cellam vinariam, & ordinavit in me charitatem:* ergo in charitatis ordine non omnes æquali affectu, sicut nec effectu æquali sunt diligendi.

6. Secundò: Scire quid sit faciendum, & nescire ordinem faciendi, non est perfecta cognitio; eò quòd ordinis ignorantia conturbet meritorum formam: ergo scire quid sit diligendum, & nescire ordinem diligendi, non erit perfecta charitas; cum ignorantia confundat rectum charitatis ordinem: ergo ut quis rectè diligit, necessariò oportet ordinem dilectionis præscriptum servare, nempe, quòd non omnes æquali affectu, & effectu sunt amandi.

7. Tertio: Idipsum probat Magister ex Augustino lib. 1. de Doctr. Christ. cap. 27. dicente: *Ipse est qui ordinatam habet dilectionem, ne aut diligit quod non est diligendum, aut non diligit quod diligendum est, aut æquè diligit quod minùs, vel ampliùs diligendum est, aut minùs, vel ampliùs quod æquè diligendum est;* sed ex his Augustini verbis clarè deducitur, non omnes æquè diligendos esse: ergo quia iuxta opportunum charitatis præscriptum ordinem Deum, & proximos diligere tenemur, ut charitas benè sit ordinata.

8. Modò iam præfigit Magister diligendorum charitatis ordinem ex hæcenus hic appositis. Primò, Deus est diligendus super omnia; deindè, anima propria: postea proximus; & ultimò, corpus proprium. Quod consonat superiùs dictis distinctione antecedenti cum Augustino lib. 1. de Doctr. Christ. cap. 23. *Quatuor enim diligenda sunt, unum, quod supra nos est, scilicet Deus; alterum, quod nos sumus; tertium, quod iuxta nos est, scilicet proximus; quartum, quod infra nos est, scilicet corpus:* ergo ex huius calculationis ratione satis ordo diligendi innotescit.

9. His sic sancitis, dubitat Magister in littera: *An omnes homines æquè diligere teneamur: Et utrùm, sicut nosmetipsos, vel minùs, quàm nos?* Pro cuius exactà resolutione, triplicem adducit Magister sententiam, easque autoritatibus Patrum præmunit, etsi ultimam magis plaudere, & commendare videatur.

10. Prima ergò sententia tenet, omnes homines pari charitatis affectu esse diligendos, non verò in effectu, sive in obsequii beneficiique

que exhibitione. Quam sic primò probare moliuntur: Etsi omnibus debeamus bonum velle affectu interiori charitatis; nihilominus plùs tenemur impendere obsequia his, qui nobis magis colligati sunt: ergo quanvis omnes homines æquali affectu sint à nobis diligendi; non tamen tenemur eos diligere pari charitatis effectu, sive æquâ beneficii exhibitione.

11. Secundò cum Augustino lib. 1. de Doctr. Christ. cap. 28. suum promovent intentum: *Omnes homines aequè diligendi sunt. Sed cum omnibus prodesse non possis, his potissimum consulendum est, qui pro locorum, & temporum, vel quarumlibet rerum opportunitatibus constrictius tibi, quasi quadam sorte iunguntur*: ergo si omnes homines æquè diligendi sunt, & potissimum consulendum est his, qui constrictius nobis, quasi quadam sorte iunguntur, reverà omnes homines æquali affectu interiori diligere debemus, etsi in charitatis effectu, aut obsequii exhibitione, magis coniunctos nobis diligere teneamur.

12. Tertio, ampliùs Augustinum in Epist. ad Galat. cap. 6. in sua opinionis præsidium sic advocant in testem: *Operemur bonum ad omnes, maxime autem ad modesticos fidei, id est, ad Christianos. Omnibus enim pari dilectione vita æterna optanda est, etsi non omnibus eadem possunt exhiberi dilectionis officia, quæ fratribus maxime sunt exhibenda*: ergo si omnibus pari dilectione vita æterna optanda est, etsi non omnibus eadem possint exhiberi dilectionis officia, non incongruè deducunt, omnes homines æquali fore diligendos charitatis effectu, non tamen effectu.

13. Sed in hanc opinionem oppones primò illud legis præceptum de parentum dilectione in Deuteronomio cap. 5. deprehensum: *Honora patrem tuum, & matrem, sicut præcepti tibi Dominus Deus tuus, ut longo vivas tempore*: ergo si maiori charitatis affectu non forent diligendi parentes, quam alii proximi, satis in casum hoc specialiter nobis præciperetur: igitur non pari charitatis affectu omnes sunt diligendi.

14. Respondet Magister in littera, præfatum textum, aliosque huic similes referendos esse ad exteriorem exhibitionem, in quâ præponendi sunt parentes, non ad interiorem affectum; ideoque non dixit, *dilige* sed *honora*. Undè, quanvis omnes proximos affectu interiori charitatis æquè diligere debeamus; non tamen æquali charitatis effectu, seu æquâ obsequii exhibitione tenemur amare; neque parentibus nostris maiora obsequia ac beneficia præstare debemus.

15. Oppones secundò Divum Hieronymum in Ezechielem lib. 13. cap. 44. dicentem: *Ordinavit in me charitatem, post omnium patrem Deum, carnis quoque pater diligatur, & mater, & filius, & filia, & rater, & soror*. Similiter Ambrosium in cap. 2. Cant. *Multorum charitas inordinata est, quod in primo est, ponunt tertium, vel quartum. Primò Deus diligendus, secundò parentes, inde filii, post domestici, qui si boni sunt, malis filiis præponendi sunt*: ergo non suppari dilectionis affectu omnes homines sunt diligendi, sed in illo aliqua distinctio, sive differentia est habenda.

16. Respondet similiter Magister in littera, etiam has Hieronymi, & Augustini auctoritates referendas fore ad operum exhibitionem, quæ differenter proximis conferenda sunt. Primò parentibus, inde filiis, post domesticis, demum inimicis. Deum verò, tam affectu, quàm obsequii exhibitione ante omnia diligendum. Quamobrem præfatæ sententiæ probabilitas undique sospes existit, quòd in dilectionis interiori affectu erga cunctos proximos sit æqualitas, etsi in charitatis effectu, aut obsequii exhibitione, sit admittenda distinctio.

17. Secunda sustinet opinio, omnes proximos, non solum quoad affectum, verum quoad effectum, aut obsequii exhibitionem, fore æqualiter diligendos. Quam solâ sic Augustini auctoritate lib. 8. de Trinit. cap. 8. probant: *Incomparabiliter plus Deo, quàm nobis impendere, fratri verò, quantum nobis debemus. Non autem tanto diligimus, quanto magis diligimus Deum*: ergo omnes homines pariter esse diligendos à nobis, & tantum quantum nos, Deum autem plusquam nos, iuxta hunc opinandi modum non oportet diffiteri: igitur æquali charitatis affectu, & in effectu, aut operum exhibitione, cunctos proximos amare debemus.

18. Respondet tamen Magister ad Augustini auctoritatem, eam non esse referendam ad æqualitatem affectus, nec effectus, sed ad bonum tantum, quod proximis exoptamus, ut paria bona mereantur; quemadmodum quærebat Apostolus 1. Corinth. cap. 7. *Volo autem omnes vos esse sicut me*; quia ad tantum bonum debemus omnes diligere, sicut & nosmetipsos; non tamen æquali charitatis affectu, nec pari effectu, aut operum exhibitione; atque adeò non omnes proximos æquo affectu, & effectu, amare iubemur.

19. Tertia sententia, & quæ magis arridet Magistro, propugnat, omnes proximos, nec suppari charitatis affectu, nec effectu, diligendos fore. Sic suam unicam huius opinionis Affectu concinnabat ratio-

tionem: Ordo charitatis benè ordinatæ præscriptus, tam in affectu, quàm in effectu, necessariò in proximorum dilectione enitescere debet; sed charitatis ordo benè ordinatæ præscriptus in proximorum dilectione, non exposulat æqualitatem, imò potiùs inæqualitatem, differentiam, aut distinctionem, ut nuper cum Augustino expendebamus: ergo nec affectu, nec effectu omnes proximi æqualiter sunt diligendi; cum rectus ordo absque inæqualitate esse non possit. Et hæc de primâ distinctionis parte sufficiant.

20. PRO SECUNDÆ verò distinctionis partis enodatione, secundum proponimus pronunciatum: *Boni extranei plùs in hac vita sunt diligendi, quàm parentes mali.* In cuius assiduum examen duas excitat Magister quæstiones, & earum solutionibus appositè consuadet intentum.

21. Primò, sic primum exagitat dubium Magister: *Si parentes nostri, vel filii, vel fratres mali sunt: An magis, vel minùs sint diligendi, quàm boni extranei?* Et quanvis præsentem non plenè absolvat Magister quæstionem; tamen affirmativè respondet in littera, illamque autoritate, & ratione probat.

22. Ratione primò suadet: Sanctior est enim compago cordium, quàm corporum: ergo magis adhærere debemus his, qui sunt coniuncti nobis corde per vinculum charitatis, quàm aliis, qui solùm carne, & charitatis glutino corde nobiscum sunt colligati; sed boni extranei sunt nobis coniuncti corde per vinculum charitatis; & parentes mali solùm carne, aut corde glutino charitatis colligantur nobiscum: ergo plùs boni extranei in hac vitâ sunt per charitatem diligendi, quàm parentes mali.

23. Etiam autoritate Venerabilis Bedæ, in verba illa Matthæi cap. 12. *Mater mea, & fratres mei hi sunt, &c.* sic probat assertum Magister: *Non iniuriosè negligit matrem; nec mater negatur, quæ etiam de cruce cognoscitur: sed religiosiores sunt copulæ mentium, quàm corporum:* ergo si religiosiores sunt copulæ mentium, quàm corporum, potiùs erunt diligendi boni, qui nobis carne non sunt coniuncti, quàm mali carne nobiscum colligati.

24. Secundò, etiam sic secundum excitat dubium Magister: *Si Dominus præcipit inimicos diligere; cur alibi mandat odio habere parentes, & filios, cum hac coherere non videantur?* Et respondet Magister claram hæsitati adhibendo solutionem, illamque Augustini testimonio in littera roborando.

25. Idèò Dominus, omni contradictione eliminata, præcipit ini-

inimicos diligere, etsi alibi apud Lucam cap. 14. odisse parentes, & filios mandat; quia duo in homine diligenda invenimus, naturam, quippè, & virtutem; vitium verò, & peccatum odiendum. Parentes enim, in quantum mali, odiendi sunt, & inimici diligendi, in quantum homines: ergo rectè Dominus præcipit inimicos diligere, & odio habere parentes; nosque possumus, absque ullo contradictionis vitio, ea exequi cum debitâ distinctione mandata.

26. Nunc transcribimus ad litteram Augustini autoritatem, in lib. 1. Retract. cap. 19. firmantem: *Diligamus ergò inimicos lucrandos regno Dei, & odiamus propinquos si impediunt nos à regno Dei; & in omnibus communiter naturam diligamus, quam Deus fecit:* ergo si benè perpendantur hæc divina mandata, nempe diligere inimicos, & odio habere parentes, sub nullâ ea invenientur contradictione versari. Et hæc de secunda distinctionis parte sufficiant.

27. PRO TERTIÆ autem, & ultimæ distinctionis partis ostensione, tertium statuitur pronunciatum: *Charitatis gradus, etsi varii sint, sub quadruplici tamen clauduntur numero.* Quod ex eorum enumeratione duntaxat probat Magister, etsi postmodum ipsorum taxatum numerum quadam Augustini pertinet autoritate fulcire.

28. Hi etenim sunt præcipui charitatis gradus, videlicet, charitas incipiens, proficiens, perfecta, & perfectissima; quorum propria munera ac munia ex ipsorum terminis satis clarere videntur: igitur charitatis gradus, etsi varii censeantur, tamen sub quadruplicato numero comprehenduntur.

29. Divus Augustinus sic modò præmunit assertum tract. 5. in Ioannem: *Perfecta charitas est, ut quis paratus sit pro fratribus etiam mori. Sed nunquid mox ut nascitur, iam prorsus perfecta est? Imò ut perficiatur, nascitur; cum fuerit nata, nutritur; cum fuerit nutrita, roboratur; cum fuerit roborata, perficitur; cum ad perfectionem venerit, dicit: Cupio dissolvi, &c.* Ergo si ex Divo Augustino, charitas primò nascitur, deinde nutritur, postea roboratur, & tandem perficitur, quatuor tantum erunt præcipui charitatis gradus.

30. Sed oppones primò: Maioris excellentiorisque perfecti onis signum est suscipere laborem in alicuius famulatum, quam quærere otium cum eo: ergo quia ad perpetuam charitatem, potiùs pertinere videtur dicere, cupido laborare pro Christo, quàm cupido dissolvi, & esse cum Christo: igitur Augustini dictum non aptè hîc sonare videtur.

31. Respondetur, Augustini autoritatem undique aptam cense-

feri. Quia ardens desiderium vacandi à labore cum Christo, duplici ex capite exoriri valet. Vel ob tedium longum malorum præsentium; vel ob mundanorum contemptum, & affluentem cœlestium prægustationem. Primo modo non est signum perfectionis, sed imperfectionis; cum hoc reverà sit recusare laborem. Secundo modo est perfectionis, sive perfectæ charitatis signum, quia non contemnit laborem; sed quia spiritus tanto ferventis amoris pondere erga Christum fertur, ut callidissimo fœdere ipsi iunctus, vix sine illo vivere possit; & ex hoc flagranti desiderio agitatus, dicit, cupio dissolvi, & esse cum Christo. In hoc secundo alloquitur Augustinus sensu.

32. Oppones secundo: Magister hic cum Augustino solum quatuor charitatis annumerat gradus; Sed Magister ipse cum Ambrosio, in primâ huius distinctionis parte, sex charitati gradus adscribit: ergo aut Augustinus diminutè processit in eorum calculatione; aut Ambrosius cum Magistro in ipsâ recensione superfluitate scateret.

33. Respondetur cum Magistro negando Consequentiam. Quia Augustinus, dum charitatis gradus recenset, solum respicit charitatem secundum se, sive penes præcipuas differentias boni, quæ sunt supra nos, & bonum intra nos, & iuxta nos, & infra nos: At Ambrosius ipsam contemplatur charitatem prout est in naturâ, quam ordinat, dirigit, & regit; & hæc non solum respicit differentias boni; verum & rationem proprii, & alieni propinqui, & remoti contemplatur; cuius rectus ordo ad sextam usque ingeminatur differentiam; sicque Augustinus, & Ambrosius invicem non se dant in obvium. Et hæc de tertiâ parte sufficiant.

QUÆSTIONES.

34. **Q**UÆSTIO 1. An in charitate sit ordo respectu diligibilibium? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2. 2. q. 26. art. 1. & in 3. dist. 29. q. 1. art. 1. Chalvet tom. 7. lib. 4. q. 8. cap. 1. & seqq. Camerinus tom. 2. q. 26. art. 1. Nicolai in 3. dist. 29. q. 1. art. 1. & seqq. Philipp. à SS. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 11. dub. 7. Medina in 3. dist. 29. q. 1.

35. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 29. q. unic. Benjumea de charit. dist. 3. q. 3. art. 1. Boyvin de charit. disp. 3. cap. 1. q. 7. Castillo de charit. disp. 5. q. 3. Herincx p. 3. disp. 11. q. 7. & 8. Aquila in 3. dist. 19. q. 1. Gallus in 3. dist. 29. cap. 1. & seqq. Maltorius tom. 3. disp. 6. q. 21. art. 1. & seqq. Poncius tract. 8. disp. 32. q. 3. Pichon de charit. disp. 2. cap. 1. sect. 4. difficult. 1. Ex

36. Ex Scholâ Eximiâ Suarez de charit. disp. 1. sect. 1. & seqq. Escobar tom. 6. lib. 49. sect. 2. cap. 15. dub. 18. Amicus tom. 4. disp. 29. sect. 1. Rhodès tract. 6. disp. 4. q. 2. sect. 3. s. 1. Turrian. de charit. disp. 73. dub. 1. & seqq. Palao tom. 1. tract. 6. disp. 1. punct. 6. & seqq. Filivicius tom. 2. tract. 20. cap. 2. q. 1. & seqq.

37. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 29. art. 1. q. 1. Alens. 3. p. collat. 68. art. 1. Aureolus in 3. dist. 29. q. 1. Gabriel in 3. dist. 29. q. 1. Caspensis tom. 2. tract. 17. disp. 3. sect. 3. Bonæspei tom. 4. disp. 2. dub. 4. Malletus tom. 2. pag. 22. Baudun. de charit. q. 59. art. unic. Estius in 3. dist. 29. s. 1.

38. Quæstio 2. An Deus sit plus diligendus, quàm nos, & proximi? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 1. p. q. 60. art. 5. & in 3. dist. 29. q. 1. art. 3. Camerinus tom. 2. q. 26. art. 2. Cayetan. 1. p. q. 60. art. 5. Bañez 2. 2. q. 26. art. 3. Sylvius 2. 2. q. 26. art. 3. Nicolai in 3. dist. 29. q. 2. Philipp. à S. Trinit. tom. 3. tract. 1. disp. 11. dub. 7.

39. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. dist. 29. q. unic. Maltorius tom. 3. disp. 6. q. 21. art. 1. & 2. Pichon de charit. p. 2. disp. 2. cap. 1. difficult. 3. sect. 4. Boyvin de charit. disp. 3. q. 9. Castillo de charit. disp. 5. q. 1. Poncius tract. 8. disp. 32. q. 3. Cavellus in schol. in 3. dist. 29. q. unic. Aquila in 3. dist. 29. q. 1. Gallus in 3. dist. 29. q. 1. cap. 2. & seqq.

40. Ex Scholâ Eximiâ Suarez de charit. disp. 1. sect. 4. & 5. Amicus tom. 4. disp. 29. sect. 2. Coninch de ordine charit. disp. 24. dub. 3. Rhodès tract. 6. disp. 4. q. 2. sect. 6. s. 2. Escobar tom. 6. lib. 49. sect. 2. cap. 15. dub. 19. & seqq. Palao tom. 1. tract. 6. disp. 1. punct. 1. & seqq.

41. Ex aliis D. Bonaventura in 3. dist. 29. art. 1. q. 2. Alens. 3. p. collat. 68. art. 2. Gabriel in 3. dist. 29. q. 1. Aureolus in 3. dist. 29. q. 1. art. 1. & seqq. Baudun. de charit. q. 60. art. unic. Caspensis t. 2. tract. 17. disp. 3. sect. 5. Bonæspei tract. 4. disp. 1. dub. 4. Malletus t. 2. pag. 22. & seqq. Estius in 3. dist. 29. s. 1. & seqq.

42. Quæstio 3. An bonum proprium sit præponendum bono proximi secundum charitatis ordinem? De quò, hic q. 1. & 2.

43. Quæstio 4. An magis diligendi sint parentes, quàm filii? De quò, hic q. 1. & 2.

44. Quæstio 5. An charitatis ordine domestici sint extraneis præferendi? De quò, hic q. 1. & 2.

45. Quæstio 6. An scire quid sit faciendum, & nescire ordinem efficiendi illud, rectè cohæreant? De quò, hic q. 1. & 2.

46. Quæstio 7. An illud proloquium: Charitas incipit à seipso, verum habeat sensum? De quò, hic q. 1. & 2. Quæ-

47. Quæstio 8. An Episcopus, ingruente peste tuâ suâ in diœcesi, teneatur ibi morari? Ex Angelicâ Scholâ D. Thomas 2. 2. q. 185. art. 5. Cayetan. 2. 2. q. 185. art. 5. & seqq. Sylvius 2. 2. q. 185. art. 5. Sotus de iust. lib. 1. q. 3. art. 1.

48. Ex Subtili Scholâ Scotus in 3. di. st. 38. q. 1. num. 11. Macedo de Clavib. lib. 4. cap. 7. pag. 514. Corduba in qq. lib. 1. q. 19. Castillenus in Polyanth. Seraph. verb. residentia, cap. 7. & seqq. Cavellus in schol. in 3. di. st. 38. q. 1.

49. Ex Scholâ Eximiâ Suarez tom. 4. in 3. p. disp. 44. sect. 3. Valentia in 3. p. disp. 10. q. 3. punct. 5. Toletus in summ. lib. 4. cap. 10. Layman lib. 2. tract. 3. cap. 3. Coninch de fide, disp. 15. dub. 5. Vazq. in Opuscul. de Benefic. cap. 4. §. 2. dub. 1. Azor p. 2. lib. 7. cap. 4. Reginal. tract. 4. lib. 30. num. 54. Sanchez lib. 8. disp. 6. num. 5. Bauny de benefic. disp. 14. cap. 4. Fagundez tom. 1. lib. 1. cap. 29.

50. Ex aliis Diana p. 5. tract. 2. resol. 8. Covarrub. lib. 3. var. cap. 13. Barbosa 3. p. de offic. & potest. alleg. 53. Anton. Genuens. in Manual. pastor. cap. 31. Bailæus verb. residentia, num. 1. & seqq. Navarro in Manual. cap. 25. num. 121. Gonzalez in Reg. 8. Cancellar. gloss. 24. num. 128.

51. Quæstio 9. An Episcopi teneantur residere in loco, qui habent Ecclesiam, ubi accolæ omnes totius diœcesis sunt schismatici? De quò, hic q. 8.

52. Quæstio 10. An liceat Parochis suis ab Ecclesiis abesse causâ pestis; infirmitatis, aut inimicitia capitalis? De quò, hic q. 8.

53. Quæstio 11. An, si in totâ diœcesi sit pestis, possit licitè Episcopus extra illam, loco tamen viciniori tuto hærare, indeque ovibus suis providere? De quò, hic q. 8.

54. Quæstio 12. An charitas erga proximum, sive urgens necessitas valeat à residentia excusare? De quò, hic q. 8.

55. Quæstio 13. An omnes homines suppari charitatis debeamus diligere affectu? De quò, hic q. 1. & 2.

56. Quæstio 14. An ex charitate primò Detum, & ultimò inimicos teneantur homines diligere? De quò, hic q. 1. & 2.

57. Quæstio 15. An mali carne coniuncti plus sint ex charitate diligendi, quàm boni extranei? De quò, hic q. 1. & 2.

58. Quæstio 16. An minùs diligere inimicos, quam alios proximos, aptè ac licitè homines possint? De quò, hic q. 1. & 2.

59. Quæstio 17. An, & quomodò sit charitas incipiens, proficiens, perfecta, perfectior, & perfectissima? De quò, hic q. 1.

Quæ

60. Quæstio 18. An liceat Episcopis suis ab Ecclesiis abesse ob alias causas ex a numeratis in primo capite Sessiois vigesima tertia Tridentini? De quò, hic q. 8.

61. Quæstio 19. An Pontifex, iuxta qualibet ex causâ, valeat concedere facultatem non residendi ad biennium, quinquennium, aut in perpetuum? De quò, hic q. 8.

DE CHARITATE, QUANTUM AD meriti perfectionem.

DISTINCTIONIS TRIGESIMÆ SYNOPSIS.

*Maius habet meritum chari dilectio fratris,
Quàm tenet adversi frigidus hostis amor.*

Sic incipit: *Hic solet quæri.*

Sic terminat: *Accipiendum est.*

1. **C**ONNECTITUR hæc distinctio cum superiori. In illa egit Magister de ordine charitatis respectu diligendorum, sive de charitate ipsâ secundum quantitatem motûs; sed in præsentî determinat de eâ quantum ad meriti perfectionem: igitur à connexionis seopo in his distinctionibus non aberrat Magister.

2. Consequentia probatur: Charitas, quantum ad meriti perfectionem, necessariò consequitur ex ipsâ charitate secundum quantitatem motûs; sed Magister in superiori distinctione egit de charitatis ordine respectu diligendorum, sive de charitate ipsâ secundum quantitatem motûs: ergo dum in præsentî de eadem determinat charitatem, quantum ad meriti perfectionem, non incongruè procedit.

3. Dividitur præsens distinctio in tres præcipuas partes. In quarum primâ assignat Magister rationem, quare amicorum dilectio sit magis meritoria, quàm inimicorum. In secunda verò, oppositum sustinere videtur, nempe, dilectionem inimicorum magis meritoriam

riam